

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
NAGYKANIZSA
Kastély-u. 3.

TELEFON-SZÁM 78.
egy működikalmánál.

A szerkesztőség illető közlemények a szerkesztőség címére küldendők. — Kéziratok megőrzésére nem vállalunk és minden levelet nem vesz figyelembe a szerkesztőség.

Hirdetéseket és nyilatkozat díjtáblázatát erről vesz fel a kiadóhivatal.

ZALA

POLITIKAI NAPILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Helyben	Postán
hátréva	előre
Egy hóra 1.20 K	Egy hóra 1.50 K
Negyedéve 3.50	Negyedéve 4.50
Féléve 7.-	Féléve 9.-
Egész évre 14.-	Egész évre 18.-

Egyes száma ára 6 fillér.

Munkatársak, háló kimentésük és megírás költségeinek sorozatánál 50 fillér.

Eljegyzési és elküldési értékeinek díja 5 korona. — Kiszámlázásért 6 korona.

Kiadóhivatal:

Zala Hirlapkiadó és Nyomda Rt.

XXXIX. évfolyam 57. szám.

Nagykanizsa, vasárnap 1912. március 10.

Wlassics Gyula.

Nagykanizsa, március 9.

Dr. Wlassics Gyula, Zalavármegye kiváló szülőtte e hó 17-ikén, hoinaphoz egy hétre tölt be életének hatvanadik esztendejét. Ehhez a korhoz egészségének, bámulatos és sokoldalú munkaképességének teljében jutott el; Wlassics Gyula alakja a hatvanas évek küszöbén is ifjan, mondhatni údén él a közudatban, kinek tevékenységére erősen számítanak a jövőendő esztendők. Az országos elismerés, mely őt most ünnepegni fogja, ruganyos és választékos megjelenésű férfiút állít a közfigyelem protegiumának lámpái elé, ki csodálatot tölt el bennünk a felett, hogy hogyan lehet még ennyire fiatal az az ember, kinek már ily gazdag és eseményes múlt, kinek ennyi maradandó alkotás áll már a háta mögött.

A kanizsai régi főgimnázium fái elismerően bólogathatják most rugyozó, öreg fejeiket. A kis diák, ki valamikor lombkoronáik alatt, kezében a syntaxis-sal, már bölcséleti és társadalmi problémákat sejtett meg, beváltotta e tradíciós, komoly helynek hozzáfűzött legszebb reményeit. És ki tudja, ha a lélekelemzés részeire tudná bontani Wlassics Gyula egyéniségének renaissance stílusban emelt nagyszerű

épületét, mely súlyos tartalma mellett művészi, könnyed, elegáns, — nem akadnánk-e benne a kanizsai vén fák tájának közvetlen hatására, nem találkoznánk-e annak a kedvező körülménynek a nyomaival, hogy olyan intézetben nevelkedett, melynek minden köve Deák Ferencre emlékeztet. Kétségtelen, hogy azt a csodálikozó tekintetű és fűrkésző eszű fiút, kit már tizenöt éves korában az elméleti politika legsúlyosabb kérdései foglalkoztattak és ki a gimnázium negyedik osztályának padjain bámulatosan leszürodött itélettel és világlátással cikket irt a demagógia féktelenkedését ellen; kétségtelen, hogy a kivételes tehetségű gyermeket az ihlettség erejével szállta meg környezetének legarágabb és legbüszkébb emléke s hogy a fogékony és nagyratörő gyermeki lélek álmainak tiszta piederstálján eszményként állott Deák Ferenc nemes alakja. Okos mérsékletűk és kristályos szabadelvűségük közössége csak megerősíti e különben önként is fölvetődő valószínűséget.

De bizonyítékunk is van arra, hogy Kanizsán töltött gyermekkorának emlékei mélyen belevéstődtek Wlassics Gyula lelkébe. És ez a bizonyíték ama változatlan érdeklődés és szeretet, mellyel városunk felé fordul, érdeklődik ennek dolgai iránt és szívesen emlé-

kezik itt töltött éveire Tavaly karácsonykor a Zala szerkesztősége fölkérte Wlassics Gyulát, a közigazgatási bíróság elnökét, tisztelne meg kennünket azzal, hogy hasábjainkon néhány sort írna kanizsai emlékeiről. Igazán nem mertünk többre számítani, mint néhány mondatra, mert aki annyira a jelen és a jövő embere, mint Wlassics Gyula s kinek minden percét lekötí szeliskörü elfoglaltsága, attól aligha várhatjuk, hogy órákat szenteljen emlékeinek. S negyvennyolc óra múlva itt volt az a három hasábos „Emlékeim” című, megkapóan meleg, szeretetteljes cikk, mely oly kellemes karácsonyi meglepetésre szolgált városunk közönségének s melyet Kanizsa sok házában megöriztek.

Wlassics Gyula a nagy elmék és nagy lelkek mindent megértő elnézésével hűséges gyermeke a helynek, mely fölnevelte, ha ez egyetlen alkalommal, melyre borítsunk fátyolt, szeretetellenül viselkedett is nagy fiával szemben.

Wlassics Gyula, mint egy cikkében írja, már gyermekkorában találkozt Kanizsán a demagógia egy torz kinövésével; a demagógia fattyuhajtsáiért pedig nem felelhet az emelkedettebb itélet és a jóhiszeműség. Ez a város erkölcsi értékeinek kincsestárában büszkén

őrzi meg azt a tényt, hogy Wlassics Gyula itt nevelkedett és hogy itt emelgette először szárnyait az a magas röptű szellem, melynek teljes és pompázó kibontakozásában messze határok gyönyörködnek.

Wlassics Gyula, — mint halljuk, — sajnálatlalt szokta emlegetni, hogy eladta családjának kanizsai szőlőjét, mely őt szorosabban megdefüzte. Talán, ha a szőlő megidene, az ismerős házak... utak gyakran viszontlíthatnák őt. De még áll a Nagykanizsai takarékpénztár udvarán a terebélyes, gyönyörű gesztenyefa, mely alatt a későbbi kultuszminiszter gimnáziumi leckéit tanulta. A takaréki épület helyén akkor a Wlassics család földszintes háza állt. A pénztintézet kegyellettől ápolja az egyetlen Wlassics-emléket, a gesztenyefát, melynél hatalmasabb, dúsabb nincs a városban. Mi ugy véljük, hogy a nagyszabású ünnepegekből, melyekkel Wlassics Gyula hatvanadik születésnapját övezik, Kanizsának is ki kell vennie a maga részét, pedig, bár szerény, de kifejező módja lenne az, ha azt a gesztenyefát emléktáblával jelölnék meg. Ez a mi indítványunk, melynek kivitele bizonyára nem fog mulni az intézet áldozatkészségén, mely az egykori Wlassics-házat tulajdonába vette.

Az erdők világa.

Ismereti: Halis István.

Városunk új postafőnökének, Róth Miksának, egy zóid borítékos, illusztrált kis könyve jelent meg Pécssett, „Az erdők világa” cím alatt.

Olyan a könyv tartalma, mint valami zsvana, ragyogó fősmény, mely szavakból van egybeállva. — Baranya erdejének, mocsarának életéről ad képrázlató szin-pompájú leírás. A festői meglátás, mely szokatlan az olvasónak, az erdő szeretetének meleg érzésétől harsogó hangja, szinte káprázatba ejti az embert. Az író, művészi, öntudatos kézzel vezet végig az olvasót Kis-Köszegnek reggelii, nedves kőben uszó varuú állomásáig, a madaraktól hemzsegető iszapos vizen, a tizenhat águ koronát viselő szarvas száguldásának zajától hangzó és erdők keresztül, egészen a karapancsai kastély előcsarnokára összpontosított erős villámfényig, melynek fényözönében megjelenik az ünneplő nép előtt Vilmos, a németek császára.

Az író tudniillik Karapancsán volt már két ízben, a német császár vadászatiának ideje alatt. (Képet is két darab fényes meglátás, melyeket sohasem viuel.) Távirát épített az erdőn keresztül, hogy a földi isten részére a karapancsai kastélyból Berlinig külföldi táviródról álljon rendelkezésre.

A könyvet olvasva megérijük, hogy az őz természetét fölötti is uralkodónak látszik a mesterkéltleg minden erejével rendelkező imperátor, de azért megrendülünk, amikor az erdőben vágáló szarvas után az író ígyg kiált:

— Egy hét múlva ismét találkozunk! De micsoda találkozás lesz az! Kiterítve fekszel a karapancsai kastély előtt! Bűszke homlokodat nagy lustben fogják kifőzni! Diszes cimereid mázsálóra kerül!

— Aki szereti az erdőt, az olvassa el ezt a könyvet.

A hangulatos munkából egy kis részletet közlünk mutatóba: A nap már régen elfűnt valahol, hirtelen rám hullott az est. A magas föltesen munkásaim már felűtölték a sátrakat, megűtöltyén illatos szénával, egészen lakályossá tették. Nehéz ládák jó őűhelyeknek vannak elrendezve, a megmaradt tisztás közepén magaz lánggal eg a vacsora főzéshez összehordott faágak tűze.

Mikor aztán ennek a máglyának lángja elég paraszat termelt, 5—6 csoportba apróbb tűzhalmokat kaparnak belőle, csakhamar elűkerlőnek a háromlábak, kis fazekak és a csapat apró lársadalmakra bomlik, vacsorát főz. Elűkerlő a szepetneki konserv-universum, a bádóiban felhalmozott rántás; a zamatok-zamajja a hagyma; fűszerek: paprika, só.

— „No Unger, hát lesz-e jó vacsora?”
— „Hát lesz tekintetes uram!” — szól, miután sebes pillantása rögtön észre veszi, hogy itt más ember is meg van szorulva, nagyoktat hus pipájából és nevetve sorolja fel a fogásokat:

— „Lez krumplilvas; aztán gulyás hus finom krumplival, de hus nélkül; aztán... Hát te Keppel mit főzöl?”

— „Hajat süttök!”
— „Ejnye — dörmögtem magamban — ha tudtam volna, magam is szívesen megenném a cserepekton sült hajat!”

Unger gyorsan intézkedik, kivesszi szájából a pipát, szárával megböki a tűz

körű szorgoskodó Andróczy gyereket, tekintélyének egész súlyával adja ki a parancsot:

— „Ergye gyerek hamar a révhéz és mond meg a vonaffelügyző urnak, hogy a tekintetes urnak is hozzon halat!”

Ezek után odafordult a tűzhöz, kiránt egy hosszú ágat, vörözszemű paraszát beledugja a pipájába, buja fűsűfelhőket erget feje körül.

Ugyan van-e biztatóbb zene, mint a vacsora fazekak rotogása? De el is hallgatnak a napi munkában elfáradt emberek; csendesen guggolnak a tűzek körül, éleszűtik, piszkálgaifják a paraszat.

Az átedvesedett faágak koronként zizegve patognak, fel-felszálló fűstje elakarja hol az egyiket, hol a másikat, aszerint, amint az esti szellő a Duna, vagy az erdő felől csap reánk. Aztán, ha az embernek a szeme soká tapad a rózsé parasztra, az apró kékes lángok, amelyek az izzó zsaratónok körül nyaldosák, pompás meleg fényt gyujtanak az ember szemekbe. Majd elringaják az ember kezeletét, idő é ternélküliség végtelen nyugalmába varázsolnak.

— Nézzétek csak azt a Keppel Franci! Ugy ől ott a kis fazeka mellett, mint ha megidene lenne; egész alakja az est homályába vész; arcából csak az erősen megvilágított szőgleles arccsontja, erős hajlása áll, kitűgült orrcimpái láthatók tisztán, a többit mely árnyék borítja, melyből izzó fényben űűzemei ugy világitanak, mint csendes augusztusi éjleleken a szent-jános bogarak. Bámul a parázba, még pipája is kialszik és ha apóllánál hozzá, első mozgása kialudt pipájának feltelntése. Bizávt megiméltelheted a kérdést, mert idő kell ahhoz,

hogy az elfeledkezés mese országából felébredjen!

Hja, a pipa! Csaltalatlán barometere a szegény embernek. Ha jól fűstöl, azt jelenti, hogy gazdájának az agyveleje erős munkában van, míg ha kialszik, biztosra veheted a gondolkodásbeli feltétlen nyugalmat, a mit különben a szemek rételeg tekintete legelső sorban is elűri. Pedig hiába, — fel kell ébredni az álmomodásából, mert kifut a bőgre tartalma; parázra űűlő habjából furcsa illatú gőzök fakadnak. Meg aztán itt vannak a halak! Finom hejlásu harmatos fűzfa vesszőkből hegyes nyársakat faragunk, az immel-ámmal megtisztított sűűlő belső részeit eltávolítván, helyét apróra vágdat paprikás hagymával űűhűk ki. Feltűdelvén a nyársra, nagyszemű parázshalom mellé leszűrkáljuk a puha földbe. Persze, hogy nagy figyelemmel vegyünk; de iszen jól is járna az, a ki minden öt percben nem fordítaná meg a nyársát! Egyszer oldalt, mászor megfordítva fejfelé fűzdeljük a parázshoz, — aztán ha hirtelen sűűne, elpöcköljük a feles paraszat; addig-addig mesterkélünk, migyen guszusunk szerint jónak látjuk. Mert hát — tesztem azt — Keppel szereti, ha ugy keresztűl-kasul sült, mint a csőrgő fánk, mert azt mondja: — akkor jó, mikor ugy zörög az ember fogka kőből, mintha homokot rágn, mert akkor szálkáját is meg lehet enni!

— No-no; hát iszen igazad van Franci, de más a keszeg, más a sűűlő. A keszegben több a száka, mint a hus, aztán a szálkájában van a legfinomabb íz. Hanem a sűűlő, hej annak vastag ám a hús! Azt csak ugy kell megstáni, hogy omós legyen, akkor a legjobb, mikor

